Montse Castaño

Formada en l'Escola Superior de Relacions Públiques per la UNED, ha treballat com a dinamitzadora cultural exercint tasques de comunicació, publicitat i màrqueting, entre altres llocs, a l'Escola de pilots CENTER VOL, a l'aeroport de Girona, al Museu de l'Anxova i de la Sal de l'Escala i a l'emissora de ràdio FEM GIRONA. A finals del 2015 publica amb Cal·lígraf la novel·la La dolça Caterina: l'última de les Malastruga, que ja ha assolit la tercera edició. La recent incorporació de Montse Castaño a la Biblioteca Víctor Català de l'Escala la converteix en la bibliotecària més escriptora i amb la veu més dolça que hem conegut mai a la província.

1. Faig aquesta feina perquè...

No us puc explicar el perquè. Potser perquè escriure per a mi no és exactament una feina. És una forma de vida. Escric sempre. Escric quan escric, escric quan passejo, escric quan dormo, mentre rento plats... Crec que ja vaig néixer amb una idea per escriure insertada en aquell petit cervell que, avui, pensa en escriure tot el dia. Recordo que quan jo era una adolescent, el pare una persona molt estricta i vigilant, entrava a la meva habitació, permanentment desordenada i recollia els papers rebregats que jo anava deixant al terra, tots plens d'esborranys que no havien passat el garbell. De vegades, l'home, posant-se les mans al cap, cridava la meva mare, esparverat ... "Pepiiii, mira el que ha escrit la teva filla!!!!" i la meva mare, des de la cuina, en un castellà amb tocs andalusos li responia "Ricardo, hijo, deja a la niña. ¿Que no ves que esta niña tiene mucha imaginación?" El fet d'escriure és inherent a mi, des que recordo. És la via per expressar la meva forma de veure el món. De vegades, oralment no puc descriure el que veig i em resulta més senzill dibuixar la realitat amb les paraules.

2. L'adjectiu que millor defineix la meva obra és...

Crec que soc una escriptora eminentment descriptiva. Tot allò que envolta l'acció té, sovint per a mi, molta més importància que l'acció pròpiament dita. M'agrada perdre'm en els detalls de les infinites imatges que componen un llibre per fer arribar al lector totes i cadascuna de les sensacions per tal que percebi fins a l'últim traç d'aquell instant que descric. Jo ho anomeno "fotografies literàries".

3. El primer record que tinc d'una biblioteca és...

Que n'és, de bonic, que em pregunteu això, perquè em feu retrocedir en el temps i submergir-me de nou dins la meva infantesa. El primer record que conservo d'una biblioteca és, sens dubte, de la petita biblioteca de Sarrià de Ter, el poble on vaig néixer. Ocupava un parell de sales de la planta baixa de l'Ajuntament, situat al carrer Major i era tan petita, tan petita, que de vegades no hi podies ni entrar, tota plena de mainada. La recordo fosca i grisa, envoltada del misteri que s'amaga dins tota biblioteca com cal.

4. Penso que les biblioteques són...

Caus plens de joies, així literalment. Ara tinc el grandíssim plaer de treballar a la Biblioteca de l'Escala i us confessaré que el primer que vaig sentir en entrar a treballar el primer dia va ser una pena terrible, quan vaig ser conscient que mai, mai podré llegir tot el que jo voldria, sinó tan sols una petita part del que s'hi exposa.

5. Un llibre que m'ha marcat ha estat...

Doncs, en realitat, no es tracta de cap obra literària de les que anomenaríem destacable, però recordo especialment aquell exemplar perquè, amb ell, als quinze anys aproximadament, vaig descobrir el grandíssim plaer que em proporcionava la lectura i, de fet, va propiciar aquest sentiment d'amor incondicional cap els llibres. Es tracta de Les dues vides de l'Audrey Rose, de Frank De Felitta, novel•la publicada l'any 1975 i de la que, anys més tard, se'n va fer una pel•lícula. Em recordo absolutament captivada per la història, presa de les paraules. Va ser, sens dubte, el meu bateig literari com a lectora.

6. Llegir és recomanable per...

Segons el tòpic, llegir t'obre la ment. Però llegir et porta molt més enllà. Llegir et crea opinió, et fa ser crític, t'ofereix altres visions del món, dels fets que hi ocorren, et fa viure altres vides, et trasllada en el temps i en l'espai, t'instrueix, et fa gaudir de moments d'intimitat, de comunió, amb l'escriptor que, si és afortunat, haurà sabut despertar en tu un munt de

sentiments. Sentiments que potser recordaràs durant unes hores, durant uns dies, o fins i tot, durant tota la vida. Llegir és sempre, sempre, una forma de créixer.

7. La pregunta que m'hauria agradat que em féssiu...

Una que segurament ningú pot respondre: On s'amaguen els llibres abans de ser escrits? Per què és en aquest just moment, i no en un altre, que t'arriba la inspiració? Com pot ser que et passis la vida rere una bella història i, de sobte sense saber el perquè, flueix màgica, i dits i ment es conxorxen per fer-la viure? I la pregunta que NO m'agradaria i que respondria únicament si algú abans em respongués la primera: Per quan una propera novel·la?

Data de l'entrevista: 2018-07-27